

ดอกหญ้ากับอาทิตย์

นำเสนอเมื่อ : 26 มี.ค. 2552

ดอกหญ้ากับอาทิตย์

ขอโทษครับ คุณชื่ออะไรครับ

ฉันชื่อดอกหญ้าค่ะ

คุณอยู่แถวนี้หรือครับ?

คะ ฉันเกิดที่นี่และอยู่ที่นี่

จะรังเกียจมีถ้าผมจะแวะมาคุยกับคุณทุกวัน

ไม่รังเกียจหรอกคะ

คุณคงไม่แปลกใจที่ผมจะแวะมาคุยกับคุณเฉพาะตอนกลางวันเท่านั้น เพราะผมคือดวงอาทิตย์มักจะลับไปในเวลากลางคืนเสมอ

อ.. เรื่องนี้ฉันเข้าใจดีคะ

เอาละ ได้เวลาผมต้องไปแล้วครับ ต้องยกหน้าที่ให้ดวงจันทร์แล้วละ

โชคดีนะคะ แล้วเจอกัน

ดอกหญ้ากับอาทิตย์ได้รู้จักกันและเริ่มสนิทกันมากขึ้น จนวันหนึ่งอาทิตย์ได้เข้ามาทักทายดอกหญ้าอีกครั้ง

สวัสดีครับ ดอกหญ้า

สวัสดีคะ อาทิตย์

ดอกหญ้า ผมมีเรื่องสำคัญจะบอกคุณ

มีเรื่องอะไรหรือคะ อาทิตย์

คือ ผมอยากบอกคุณว่า “ ผมรักคุณ ”

ดอกหญ้าตกใจมากและไม่คิดว่าจะได้ยินคำนี้ แล้วเธอก็ถามอาทิตย์ต่อไปว่า

คุณรู้จักความรักดีพอแค่ไหน ? รุ้มั้วว่าคำๆนี้มันมีค่าและสำคัญแค่ไหน

ไม่ใช่ว่าอยากจะทำก็พูด มีนมีความหมายมากกว่าที่คุณคิดนะคะ อาทิตย์

ผมรู้ดีมันอาจเร็วเกินไปแต่ผมเชื่อในความรู้สึกของผม บางครั้งเราไม่จำเป็นต้องปล่อยเวลาให้เนิ่นนาน

เราไม่รู้ว่าวันข้างหน้าเราจะยังอยู่ตรงนี้รึเปล่า จะเร็วหรือช้ามันก็ได้ทำให้ความรู้สึกของผมต่างไปจากตรงนี้ เราเป็นแฟนกันนะ

ดอกหญ้า

ให้เวลาฉันได้คิดทบทวนอะไรๆหน่อยนะคะ

ผมรู้ว่าคุณยังไม่ไวใจผมกลัวว่าผมจะหลอกคุณ

ถ้าคุณยังศรัทธาในความรักอยู่จงเปิดใจแล้วคุณจะรู้ว่าในโลกนี้ยังมีคนที่รักคุณและพร้อมจะดูแลคุณ

นี่เป็นจดหมายฉบับแรกที่ผมเขียนให้คุณแล้วผมจะรอ

เมื่ออาทิตย์ลับไปเธอก็เปิดอ่านข้อความในจดหมายมีใจความว่า

Sometime, I don't understand in yourself please give opportunity to me for learning it. One day, I will understand everything in yourself. Don't need to love me but give me love only. I don't know what happen in the future but I will waiting for you....forever

I promise.

ดอกหญ้าคิดหนัก ไม่รู้ว่าอาทิตย์เขาจะจริงจังและจริงจังกับเธอแค่ไหน

สังคมของอาทิตย์และดอกหญ้าช่างแตกต่างกันเหลือเกิน

ดอกหญ้าใช้ชีวิตเรียบง่ายตามผืนดินผืนทราย

สวนอาทิตย์อยู่ในที่ที่สูงเกินกว่าที่เขาและเธอจะเหมาะสม

ทุกวันสังคมของอาทิตย์ต้องเจอกับอะไรมากมายในพื้นที่อันกว้างใหญ่ในจักรวาล

ทั้งก้อนเมฆ นก ภูเขาและดอกไม้สวยๆอีกมากมาย

เธอคิดอยู่ว่าแล้วทำไมอาทิตย์จะต้องมาสนใจเพียงดอกหญ้าด้วย

ดอกหญ้าซ้กั้งเลใจกลัวว่าอาทิตย์จะมาหลอกและทำให้เธอเสียใจ

เวลาผ่านไปหลายวันต่อมา อาทิตย์มาหาดอกหญ้า

ว่าใครรับดอกหญ้า คุณพร้อมที่จะตอบผมรึยัง

ตกลงฉันจะเป็นแฟนกับอาทิตย์คะ

นาแปลกใจทำไมดอกหญ้าถึงตอบเช่นนั้นกับอาทิตย์ ทั้งที่เธอซ้กั้งเลใจอยู่ แต่ก็เพราะว่าเธอได้รองดีแล้วว่า การที่เราจะรักใครสักคน

ไม่ได้หมายถึงแค่การมีใครที่ดีพร้อม มันขึ้นอยู่กับว่าเราพร้อมจะรักคนที่เขาพร้อมที่จะรักเราหรือไม่

อาทิตย์อาจไม่ใช่ผู้ที่ดีพอ และดีพร้อมไปหมดทุกอย่าง อาจมีบางนิสัยที่แยบียง

หากมันขัดแย้งกันจนหาจุดดีจุดด้อยอยู่ตลอดเวลาไม่มีใครที่เพียบพร้อมและสมบูรณ์ไปหมดทุกอย่าง

เหตุผลนี้ทำให้ดอกหญ้ากับอาทิตย์เป็นแฟนกันและรักกัน

หลายเดือนต่อมา

ความรักของอาทิตย์และดอกหญ้าต่างก็ค่อยก่อเกิดความรักความห่วงใยกันมาตลอด

แม่ว่าทั้งคู่จะอยู่ห่างกันไกลแสนไกล วันหนึ่งมีพายุฝนกระหน่ำอย่างหนัก

ทำให้ก้อนเมฆบดบังท้องฟ้ามืดครึ้ม จึงทำให้อาทิตย์ไม่ได้เจอกับดอกหญ้า

อาทิตย์หายไปไหนมา ดอกหญ้าถามด้วยอาการหงุดหงิด

ฝนตก ผมต้องทำงานให้เพื่อน

งานอะไร ทำให้ใคร เพื่อนที่ไหน ชื่ออะไร ดอกหญ้าถามอย่างซ้กั้งใช้ด้วยอาการหวาดระแวง

โดยที่เธอไม่รู้ตัวว่าทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร

ถ้าผมไม่หายไปเพื่อนผมก็ตกลงมาไม่ได้ ทุกสรรพสิ่งกำลังรอรับน้ำมาหล่อเลี้ยงชีวิต

จะให้ผมเห็นแก่ตัวมาพบคุณได้อย่างไร อีกอย่างมันก็เป็นงานของผมด้วย

อาทิตย์ชี้แจงอย่างมีเหตุผล

เหตุนี้เองทำให้ทั้งสองทะเลาะกัน เป็นเพียงเพราะดอกหญ้าขาดซึ่งความไว้วางใจในตัวอาทิตย์

ดอกหญ้าจะทำอะไรกับใครผมไม่เคยถาม ไม่เคยไปก้าวกาย

แต่เวลาผมจะทำอะไรบางทำไมคุณต้องคอยถามอยู่ตลอดเวลาว่าเขาเป็นใคร อยู่ที่ไหน ชื่ออะไร

อย่างน้อยคุณน่าจะเคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกันบ้าง

ดอกหญ้าไม่เคยรู้สึกทำอะไรร้ายแรงแบบนี้มาก่อน เธอไม่คิดว่าการกระทำของเธอจะทำให้คนรักของเธออึดอัดในขนาดนี้

วินาทีนั้นเอง อาทิตย์ก็กลับขอบฟ้าไปและทั้งสองก็ไม่ได้คุยกันอีก เวลาไม่เคยคอยใครจริงๆ

แม้แต่ประโยคสุดท้ายที่ดอกหญ้าจะพูดกับอาทิตย์ก็ไม่มีเวลาพอที่จะเปล่งมันออกมา

อาทิตย์ ฉันไม่เคยรู้สึกผิดร้ายแรงขนาดนี้มาก่อนเลย ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันทำอะไรลงไป

มันไม่น่าจะเกิดขึ้นกับเราสองคน สิ่งที่ฉันอยากจะบอกคุณก็คือ

ฉันขอโทษมันเป็นสิ่งเดียวที่ฉันให้เธอได้ในตอนนี้ ต่อไปฉันจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้วคะ

ดอกหญ้าได้แต่พร่ำออกมาในเวลาที่ย่ำแย่

ดอกหญ้าไม่รู้วว่าเธอทำอะไรลงไป เธอรู้เพียงอย่างเดียวว่า

เธอแค้นอาทิตย์มากและไม่เคยเสียใจที่เลือกอาทิตย์เข้ามาในชีวิตของเธอ

แม้วันข้างหน้ายังไม่รู้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร

เธอก็กล้าที่จะเลือกและตัดสินใจเดินรวมทางกับอาทิตย์

ระยะทางอันไกลแสนไกลและเวลาอันยาวนานก็ไม่อาจทำให้ความรู้สึกของทั้งสองลดน้อยลง

ไป ดอกหญ้ารู้ดีว่าในไม่ช้าเธอก็ต้องจากโลกนี้ไป

มีแต่อาทิตย์เท่านั้นที่ฝันอยากมีชีวิตเป็นอมตะ อยู่บนโลกเป็นร้อยๆปี

สำหรับดอกหญ้าคงไม่มีทางจะเป็นไปได้
ชีวิตเรานานยาวไม่เท่ากันทุกอย่างมีข้อจำกัดของมันเอง
สำหรับดอกหญ้าสิ่งที่ไม่จำกัดแก่ชนชั้นใดๆเลยนั่นก็คือ

“ความรัก” สิ่งที่ทำให้ชีวิตเป็นชีวิต ไม่ว่าจะร้อยปีความรักไม่เคยตายไปจากโลก
ตราบนานเท่านาน

อาทิตย์อัสดงที่ส่องสว่างบนท้องฟ้า ขอให้คุณจงจำไว้ว่าถึงแม้ร่างของฉันจะสูญสิ้น
และแม้ร่างของเธอจะสูญสิ้น สิ่งที่ยังเหลืออยู่คือความว่างเปล่า
แต่สิ่งที่ไม่สูญสิ้นไปจากจิตใจของฉันก็คือ **ความรัก**

ที่มา...ละอองฝัน